

The Holy See

KATEHEZA PAPE BENEDIKTA XVI.

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 14. travnja 2010.

Svećenik je pozvan pokazati ljudima stvarnost i prisutnost Boga

Dragi prijatelji!

U ovom vazmenom vremenu, koje nas vodi prema svetkovini Duhova i usmjerava nas također na proslave zaključenja Svećeničke godine, na programu 9., 10. i 11. lipnja, drago mi je posvetiti još neka razmišljanja temi svećeničke slube, zadržavajući se na plodnoj stvarnosti suobličavanja svećenika Kristu Glavi, u vršenju triju slubi koje prima, to jest slube poučavanja, posvećivanja i upravljanja.

Da bi se shvatilo što znači da svećenik djeluje in persona Christi Capitis – u osobi Krista Glave, i da bi se shvatilo također koje posljedice proizlaze iz zadaće zastupanja Gospodina, osobit u vršenju spomenutih triju slubi, potrebno je prije svega pojasniti što se podrazumijeva pod "zastupanje". Što znači "zastupati" nekoga? U svakodnevnom govoru to, općenito, znači primiti neki nalog od neke osobe koja nas opunomoćuje sudjelovati u nečemu u njezino ime, govoriti i djelovati namjesto nje, jer onaj kojeg se predstavlja nije prisutan u konkretnom činu. Zastupa li svećenik Gospodina na isti način? Odgovor je niječan, jer Krist u Crkvi nije nikada odsutan. On je prisutan na način koji je potpuno oslobođen od ograničenosti prostora i vremena, zahvaljujući događaju uskrsnuća, o kojem na osobit način razmišljamo u ovom uskrsnom vremenu.

Stoga, svećenik koji djeluje in persona Christi Capitis i kao predstavnik Gospodina, ne djeluje nikada u ime nekoga tko je odsutan, već u samoj osobi Krista Uskrsloga, koji se uprisutnjuje

svojim zbiljski djelotvornim činom. U tome smislu, prema vjernoj "hermeneutici svećeničkog kontinuiteta" (usp. Govor Kongregaciji za kler, 12. oujka 2010.), mora se shvatiti "zastupanje Krista" o kojem govori dekret Presbyterorum ordinis Drugog vatikanskog koncila (usp. br. 2 i 12).

Tria munera docendi, sanctificandi et regendi – to jest tri svećenikove zadaće: poučavati, posvećivati i upravljati, u svojoj različitosti i u svojem dubokom nadnaravnom jedinstvu, na jasan način poblie određuju to djelotvorno zastupanje, jer su, zapravo, tri čina samog Krista Uskrsloga koji danas, u Crkvi, poučava, posvećuje i vodi.

Prva zadaća je munus docendi, to jest poučavanje. Danas, kada se odgoj pokazuje prijeko potrebnim, munus docendi Crkve, koji se konkretno vrši po slubi svakog svećenika, postaje osobito vaan. Svećenik koji "poučava" ne predlae nikada samoga sebe, vlastitu misao i vlastiti nauk, već, poput Krista otkriva ljudima Očevo lice, duboko zajedništvo ljubavi koju Bog ivi u samome sebi i "Put" koji vodi Njemu. Jednako tako je svećenik pozvan pokazati ljudima stvarnost i prisutnost Boga, ivog i djelotvornog u svijetu, naviještajući sve ono što je Bog objavio o sebi, što nam je tradicija prenijela i što nam je autentično Učiteljstvo neprekidno tumačilo tijekom dvije tisuće godina. Sveti Augustin, obraćajući se pastirima Crkve kae: "A mi, što smo mi? Posluiteљи (Krista), njegove sluge; jer ono što dijelimo vama nije nešto naše, već izvlačimo iz njegove ostave. I mi ivimo od toga, jer smo sluge kao i vi" (Govor 229/E, 4).

Poučavanje koje smo pozvani pruati, istine vjere koje treba prenositi moraju biti interiorizirani i ivljeni u snanom osobnom duhovnom hodu. Svećenik vjeruje, prihvaća i pokušava ivjeti, prije svega kao vlastito, ono što je Gospodin naučavao i Crkva prenijela, u onom putu poistovjećivanja s vlastitom slubom čiji je uzorni svjedok sveti Ivan Maria Vianney (usp. Pismo povodom proglašenja Svećeničke godine). "Ujedinjeni u istoj ljubavi – kae isti sveti Augustin – svi smo slušatelji onoga koji je za nas na nebu jedini Učitelj" (Enarr. in Ps. 131, 1, 7).

Svećenikov glas, nerijetko, mogao bi se činiti glasom onoga koji "viče u pustinji" (Mk1,3), ali upravo se u tome sastoji njegova proročka snaga: on nije, niti to moe biti, istovjetan bilo kojoj prevladavajućoj kulturi ili mentalitetu, već pokazuje jedinu novost koja je kadra ostvariti istinsku i duboku čovjekovu obnovu, to jest da je Krist ivi, da je bliski Bog, Bog koji djeluje u ivotu i za ivot svijeta.

U paljivoj pripravi za blagdansku homiliju, pa i za onu kroz svagdane, u trudu oko katehetske izobrazbe, prije svega mladih i odraslih, u školama i u akademskim ustanovama i, na osobit način, kroz onu nepisanu knjiga koja je sam njegov ivot, svećenik je uvijek "učitelj". Ali on tu svoju slubu ne čini s preuzetošću onoga koji nameće vlastite istine, već s poniznom i radosnom sigurnošću onoga koji je susreo Istinu, koji je njome zahvaćen i preobraen, i zato je naprosto mora naviještati. Svećeništvo, naime, nitko ne moe sam od sebe izabrati, to nije sredstvo za postizanje sigurnosti u ivotu, postizanje društvenog poloaja: nitko ga ne moe sam sebi dati niti ga sam od sebe traiti. Svećeništvo je odgovor na Gospodinov poziv, na njegovu volju, kako bi se postalo navjestiteljem ne neke osobne istine, već njegove istine.

Draga subraćo svećenici, kršćanski puk trai da čuje iz naših poučavanja izvorno crkveno učenje, pomoću kojeg se moe obnoviti susret s Kristom koji daje radost, mir, spasenje. Sveto pismo, spisi crkvenih otaca i naučitelja, Katekizam Katoličke crkve sačinjavaju, u tom pogledu, nezaobilazne referentne točke u vršenju slube poučavanja (munus docendi), koja je tako bitna za obraćenje, hod u vjeri i spasenje ljudi. "Svećeničko ređenje znači: biti uronjeni [...] u Istinu" (Omelia per la Messa Crismale, 9. travnja 2009.), onu Istinu koja nije jednostavno neki pojam ili skup ideja koje treba prenositi i usvojiti, već koja je Kristova osoba, s kojim, za kojeg i u kojem moramo ivjeti. Jedino ta svijest o Istini koja se utjelovila prilikom utjelovljenja Riječi, Sina koji je u krilu Očevu od vječnosti i postao čovjekom, opravdava misijsko poslanje: "Pođite po svem svijetu, propovijedajte evanđelje svemu stvorenju" (Mk 16,15).

Draga braćo i sestre, Gospodin je povjerio svećenicima veliku zadaću: biti navjestitelji njegove riječi, istine koja spašava; biti njegov glas u svijetu i prenositi ono što koristi istinskom dobru duša i istinskom putu vjere (usp. 1 Kor 6,12). Neka sveti Ivan Maria Vianney bude primjer svim svećenicima. On je bio čovjek velike mudrosti i junački se znao oduprijeti kulturnim i društvenim pritiscima svoga doba kako bi mogao privesti duše Bogu: jednostavnost, vjernost i neposrednost bile su bitne osobine njegova propovijedanja, transparentnosti njegove vjere i njegove svetosti. Kršćanski se narod time izgrađivao i, kao što se to događa kod istinskih učitelja u svakom dobu, u njemu je prepoznavao svjetlo Istine. Prepoznavao je, najposlije, ono što bi se uvijek moralo prepoznavati kod jednog svećenika: glas Dobrog Pastira.

Papin pozdrav hrvatskim hodočasniciima na hrvatskom:

S uskrsnom radošću pozdravljam sve hrvatske hodočasnike, a na poseban način vjernike iz upe Duha Svetoga iz Zagreba! Susret i hod sa ivim Gospodinom na putu ivota, neka raari vaša srca kako bi oduševljeno svjedočili svoju vjeru i naviještali silna Boja djela. Hvaljen Isus i Marija!